

ПРОЛОГ

Искушења често потресају нашу људску природу. У животу, пред нама се изненада испречи неочекивани крст, туга која се чини неподношљивом. Наш први одговор је бол и очајање. Међутим, живот у Христу и духовни закон нас уче другој и дубљој истини. Било која туга, било која неочекивана препрека, није знак напуштања, већ пројава педагошке Божије љубави.

Тако смо и ми прихватили наше заточеништво, које се догодило на Божић 2011. године. Из Божијих руку не примамо само пријатности, благослове и радости, већ и оне непријатне по светском начину размишљања. Ништа се не дешава случајно. Како је и говорио наш блажени старац Јосиф Ватопедски: „Чак и иза непријатељства људи се крије божанска промисао.“ Господ допушта искушења ради очишћења наших душа знајући шта нам је заиста потребно да бисмо духовно сазрели. Такође, на ову истину нас подсећа и Апостол Павле позивајући нас да се радујемо чак и у искушењима: „Хвалимо се и у невољама, знајући да невоља гради трпљење, а трпљење искуство, а искуство наду, а нада не постићује.“ (Рим. 5:3-5). Другим речима, невоља рађа трпљење, а трпљење води ка истинској и сигурној нади.

Од нашег старца Јосифа научили смо да не бежимо од крста, већ да га прихватимо са поверењем и тајном радошћу. Ова радост произилази из сигурности да Голгота увек води ка Васкрсењу. Као што ава Исак Сиријин препознатљиво наводи, да је пут Божији свакодневни крст и да се нико није с лакоћом попео на небо. Када загрлимо свој крст без роптања, идемо заједно са Христом, корачамо са Христом који је претрпео неправду. И могу са сигурношћу да кажем да сам имао велику духовну корист од ове туге, али могу рећи и да је имало и братство, које је одржало јединство и љубав у Христу. Мислим да се то може и приметити по неким писмима која сам у то време слао из затвора Коридалоса нашем братству.

Молимо се да, који год се брат буде нашао у сличном искушењу, не очајава; да не сагледава своје стање људском логиком. Прихватање искушења, т.ј. крста, са духом смирења и благодарности, претвориће жуч у лек спасења. Крст ће тада постати лествица која ће га узвести на Небо, неопходна „улазница“ за вечно Царство Божије. Требало би да зна да се иза таме искушења крије незалазна Светлост спасења, за коју се молимо да Господ Исус Христос подари целом Његовом свету.

Игуман Свештене

велике лавре (обитељи) Ватопеда

Архим. Јефрем